

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoј móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwn osé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščežerni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

3. njedžela adventa.

1. Tim. 2, 4—6.

Šichčenik Jan je temu Knjesej puč pschihotował. Njebny-li šo to stalo, dha mnošy njebnychu nascheho Šbóžnika, jako wón hawnje wustupi, pšnali a srosymili. Nadžija na teho, kotryž pschińč dyrbjesche, bě džě w běhu lěštotetkow w najwjazy wutrobach wuřnyła; wjetšina luda bě zyle do šwětneho smyšljenja s jeho nufami a starošćemi, do honjenja ša šemštimi kublami a jich wužiwanja šaplecžena; kak by čiči a pokorny čłowški šyn docžakacž mohł, šo budža na jeho hłóš kęžbowacž? Duž dyrbjesche šo tamna nadžija psches Janowe přědowanje: čičińče pofutu, njebjeste kralestwo je šo pschibližalo, šašo šbudžowacž a k šwěczazemu plomjenju šahoricž. My móžemy to najlěpje šami na šebi špšnacž. Čžeho dla dha kóžde lěto advent šwjecžimy? Tuto šwjecženje dyrbi nam kaž puč pschihotowač na šo bližazy hodowny šwjedžen byčž. Š nowa dyrbi šo nam pošelstwo wo Šbóžniku pschipowjedacž, kotryž je šo ša naš čłowjek narodžik, šo by nam čžakne a wěczne šbože šhotował. Šaj, w tutym pošelstwe chze wón šam k nam pschińč. Ale namaka dha naš pschihotowanč, jeho witacž? Tu na tajkich njemyšlimy, kotřiz šu w hanibnyh hrěchach žiwi, ale na šebje šamnyh, kiž mamy Bože šłowo lubo a radži šemšchi šhodžimy. Šsnano šebi tež šhwile šjerjemy k rańškej abo wječornej domjazej nutrnosći. Ale šchtož žyliczi džěň našču myšl wupjelnuje, to je tola džělo nascheho šemškeho powołanja,

wobkhad s tymi, s kotrymiž w bližšim abo dalšim šjednocženstwe štejimy, to nowe, šchtož w běhu dnja k nam pschikhadža, tu nekajka starosć, kotraž naš čžiščeži, tam wšebite šwjěšelenje a šabawjenje, kotrež nam šywa. Šelto čžaka dha nam wostawa, na to praschenje špominacž, kak šteji se šbožom nascheje dušče? Tu nam adventski čžak k pomozy pschińdže, kotryž naš šašo a šašo dopomina: Tón Knjes je bliško! Pschihotuj šo, jeho prawje pomitacž! Njepuščež pschi wškej pilnosći, dary lubosće ša hodowne blido pschihotowacž, s woczom, šchtož adventski čžak čži pschiwola: Wješel šo pomozy šwojeho Boha. Wona je čži wěsta; Šesuk je ju šhotował; wona šo tež tebi pošlicža.

1. Boža pomoz je čži wěsta: Bóh chze, šo by wšchitkim ludžom pomhane bylo a šo bychu k pošnacžu prawdy pschihšili. Wěšte je niz jeno, šo Bóh na wšchitkich špomina, ale tež, šo chze wšchitkim pomhacž. Šwangelion je pošelstwo wo pomozy ša wšchitkich. Ša tajke pošelstwo ma naš čžak šrosymjenje. Šchtož něhdže přěduje: Bóh chze, šo by šo ludžom pomhala, šo bychu šo hłódni našhčžili, tradazy šastarali, šhori a štari wothladali, šłabi šakitali, Bóh chze wójnu pschecžiwu wškej nušy a wšchemu hubjenštwu, tón šnano pola nekotrych šebicžiwnyh a škupnyh pošhórschenje šbudži, ale wjetšina jemu wšstajo pschihłokuje. Ale wšcha tuta pomoz njeje jenicžka, kotruž čłowjekoju trjebaja a kotruž chze Bóh jim pschijnješč. Šdnyž Bóh chze, šo by ludžom pomhane bylo, chze wón dokladnu, došahazu pomoz, pomoz hacž do najhłubščeje hłubiny čłowjeka,

pomoz niz jeno sa tradaze czeło, ale sa zylého cžłowjeka, tež sa jeho dušchu. Nášch tekst po prawym rěka: Bóh chze, so bychu so wschitzy wukhowali, wumohli, mjenujzy s teje wulkeje nusy, kotraž žiwjenje wschitkich kasy, tych, kiž maju wscheho doscz, a tych, kiž dyrbja tradacz, tych, kiž na mjehkich sahłwłach spja, a tych, kiž njewjedza, hdže tutu nóz swoju głowu k wotpoczinkaj položaj, tych, kiž móžachu pod śwěrnym wodženjom starschiskeho doma swoje mozy roswijecz, a tych, kiž buchu hižom sahe do hrubeho wojowanja žiwjenja wustorczeni. Woni wschitzy, tuczi se swojej swonkownej nusu, tamni bjes tajseje, wukhowanja se smutkowneje nusy potrebaju, s nusy jich hrěcha. Tón je jich najhórski njepšheczel. Jenemu wón jeho sbože kasy, druhemu wón jeho njesbože hišcže cžěžiche cžini. By-li so radžilo, nětoho se wschitkeje swonkowneje nusy wuwjecz, ale wón by do tych nowych wobstejnoscow swoje stare hrěchi sobu pschinjeł: jemu njeby dopomhacz bylo. A nawopak, by-li jeho hrěch wotstronjeny byl, na što městnach jeho swonkowneho žiwjenja by pschemjenje k lěpschemu fastupilo. To je ta prawa pomoz, so so móž winy a hrěcha slemi, so so cžłowjekojo k swobodnosczki Božich džeczi wumóžaj. Je tajta pomoz móžna? Haj, wona je nam sarukowana psches hnadnu wolu našcheho Boha, kotraž je Jesuše dał so do swěta narodžicž.

2. W Jesušu je Boža pomoz wukonjena: jedyn Bóh je a jedyn brědnik mjes Bohom a cžłowjekami, tón cžłowjek Khrystuš Jesuš, kiž so sam dał je k wuplaczenu sa wschitkich. Hdž Bawol tu rjeknje: tón cžłowjek Khrystuš Jesuš, wón s tym njepřeje, so bě Jesuš Boži jenicžkonarodženy Syn, ale wón chze tu luboscz khalicz, kotraž je Syna pohnuła, so cžłowjek scžinicž. Kaž je jeno jedyn Bóh, tak je tež jeno jedyn brědnik mjes nim a cžłowjekami, a k temu je Bóh jeneho wuswolil, kotraž bě cžłowjek, kaž woni wschitzy, runjež dyrbjesche so k temu hagle cžłowjek scžinicž. Jesuš bě cžłowjek, tón cžłowjek, kajtehož chze Bóh cžłowjeka mēcz. Wón je se židowskeho luda wurostl, ale nima žaneho židowskeho waschnja na sebi. Wón runje waschnjam, pomyslenjam, požadanjam, sameram swojeho cžaka a luda napschecziwo stupa. Wón s žyla njeje fastupjet wošebitosczow nēkajtehožkuli naroda, ale je brědnik sa wschitke narody a tehodla wysche wschitke narodne wošebitosczje posbēhnjeny kaž tež wysche wschitke rosdžele sdželanosczje a powołanja. Wón bě khudy, a tola je Sbožnik tež bohatty. Wón k tym njeplušchesche, kotraž sdželaných mjenujemy, a tola tež cži wulzy a sdželani w nim swojeho mischtra widžaj. Wón je brědnik sa bělych kaž sa cžorných, sa kralow kaž sa proscherjow, sa mudrych kaž sa njemudrych. Nichtó sebi njemóže pucz k Bohu nimo Jesuša sshotowacz. Kaž pak je Jesuš našche sbože a našchu pomoz wukonjal? Ssnano psches to, so je naš wošebite, dotal njesnate pocžinki wuczil, abo psches to swjate snamjo swojeho žiwjenja a krašne wopisimo swojeho sadžerženja? W starej bajzy so powjeda, so je so něhdy brjedž Roma hlubina wotewrila, kotraž bu pschezo wjetšcha a wjetšcha a hrožesche, žyle město póžrjecž. Grošba lud sapschimny; wschitzy mējachu swoje sahubjenje sa wēste. W swojej stysnosczki wobrocžichu so na praschizu. Ta jim wotmolwi, Romjenje dyrbjeli swoje najlěpsche woprowacz, potom by so hlubina samknyła a město by wukhowane bylo. Dolho sebi pschemyšlowachu, sčto chzedžaj tute cžemne słowa prajicž. Duž nēkajki ryczer pschindže; tón mēnjesche, najlěpscha pycha Roma su jeho smužiczi mužoj.

Wón bě swólniwy, so sa swoj wótžny kraj woprowacz. Wón so na swojeho swěrneho konja šyny, kotraž bě jeho w tak někotrej bitwje nošyl, a se swojimi najrjenschimi brónjemi pscheny do njewuměrjomneje hlubiny sfoczi, kotraž so hnydom nad nim samkny. To je bajta. Ale to njeje žana bajta, so je so něhdy tón najlěpschi, kotraž je hdy tu na semi byl, sam woprowal a do teho rostorha stupil, kotraž bě so mjes Bohom a cžłowjekami wotewril. A nad nim je so hlubina samkła. Nětko naš profecžiske słowo wjazny njekhosta: Wasche hrěchi džela was wot wascheho Boha. Hlubina je wotstronjena. Njebjo a semja njeistej wjazny dželenej. Grěschizy móžaj sbožni bycz, a my smemy wysčacz a so džakowacz: Nětk wulki mēr je bjes kónza, wscha sfóržba kónz je wšala!

3. Tuto sbože so tež nam s nowa posčicžaj: Khrystuš je so sam dał k wuplaczenu sa wschitkich, so by to předomane bylo w swojim cžaku. Wo jednanju mjes Bohom a jeho Synom, po kotraž Bóh jeho sa jenicžkeho brědnika postaji a Syn to brědnistwo wuwjedže, cžłowjekoj njemóžachu žaneje powjescže dostacz, njeby-li Bóh swědkow wo tym wupóšlaj. Słowo tutnych swědkow je prawda, wěrnoscz, psches kotraž móže so nam jenicžny pomhacz; ale tola jeno hagle potom, hdž chzemy sebi pomhacz dacž. A temu ani Bóh nikoho nusowacz njemóže. Wón móže pschezo nowych swědkow wupóšlaj a psches stajnje nowe prózowanja wutrobny k dobrej roli pschihotowacz, na kotraž šymjo Božeho słowa pada. A dofelž wón chze, so by wschitkim ludžom pomhane bylo, wón to njespróžniwje cžini, tež w tutnym adventskim cžaku. Njehasch tutu swjēlazaj powjescž we wērje pschijecž? Proschmy wschitzy: O wēczna swěra, schit we nusy, pomhaj, hdžej je wēra, ty swěrnny šy! Samjen.

M. w Hr.

Bóh je swěrnny.

Bóh je swěrnny! Njech to šlyšchi
Tvoja srudna wutroba,
Hdž ju šchiz a horjo tyšchi,
Staroscz, nusa wobdawa.

W prawym cžaku wumóžaj
Tvoj Bóh tebe s cžěžnosczje,
Seli porucžich wscho jemu
A mašch dowěrjenje k njemu.

Bóh je swěrnny! Njej to hnada,
Balsam troschta sa dušchu,
Hdž cži do hromady pada
Wschitko sbože w žiwjenju?
Wopomni, Bóh cži blifko je,
A lěpschemu wscho powjedže;
Wón twój dónt ma w swojej mozy,
Rosšwētluje cžemne nozy.

Bóh je swěrnny! Wón cže nošy,
Trjebasch pomoz w starobje;
Da cži, wo cžož twój rōt prošy,
Tvoja dušcha sdychuje.

Swoje hnadne šlubjenja
W kōždy cžak Bóh dopjelnja;
Jeno njepušcž s dušche wēru,
Džerž so jeho rufi swěru.

Bóh je hwernty! Polož čzišče
 Wšchu ból jemu do rukow,
 Dha či czaſh ſbožownišče
 S nowa kčžija je hylſow.
 Wichor, ſliwki, njewjedro
 S Boha ſaſo minu ſo;
 Hroſa, ſtrachi wotkhadžuja,
 Njebjeſa ſo toujaſnjuja.

Bóh je hwernty! Wěrnoscž ſwjata
 Budž to twojej wutrobje,
 Riž bu wot Boha či data
 Sa twój khóđ pšches žiwjenje.
 Pšchimaſch w ſchižu, we nuſh
 Ty ſo teje ſepjery,
 Jołmi troſcht či pšches wutrobu,
 Dokelž wěſch, ſo Bóh je ſ tobu!

K. A. Fiedler.

Pšchedbžer Jan.

Pšches Jana ſ Ebóžnikej — to je tón pucž, kotryž chžyſche Bóh ſwój lud wjeſč, jako bēſche nětko czaſ dopjelnjenty; tón pucž, kiž ſu we ſwojim czaſu prawdžiwi Iſraelitojo ſchli. Eſchafeni wot khutneho pokutneho přédowanja ſchcženika Jana, pōſnawachu woni ſwoje hrěchi a doſtawachu wódnu ſchcženizu na nadžiju do- lonjeniščeho wumóženja; woni dawachu ſo pšches přédarja pokuty w puſčzinje poſaſowacž na Bože jehnjo, kotrež hwěta hrěchi njeſe, na teho ſameho, kiž budže jich ſe ſwjatym Duchom ſchcžicž. Tak ſu woni pšches pšchedbžerja Jana ſ Ebóžnikej ſamemu doſchli, kotrehož profeta wón bēſche, a ſu tón pucž ſchli, na kotrymž dyr- bjeſche ſo jim žiwjenje a wſcheho doſč doſtacž.

Pšches Jana ſ Ebóžnikej! Hdyž to prawje roſpominamy, dha je to tež dženſa hiſchče tón pucž, na kotryž Bóh ſe ſwojej kublažej hnadu jednotliwe duſche poſaſuje a wóđi; w tym, ſchtož je ſo nad iſraelſkim ludom pšches Janowe pšchihotowaze ſkutkowanje ſtało, ſu hłowne kruchi w roſwivanju tajkeho žiwjenja wopſchijate, kotrež ſwoje nawróčenje na Boha a jeho ſbože bjerje; Jana a jeho ſkutkowanje ſeſnawacž, je teho dla ſa naſ brěđt, naſch ſamſny pucž pruhowacž, hacž je wón tón prawy, kiž naſ ſ božu wjedže; haj, wón budže nam ſ Božej pomozu ſ temu ſlužicž, ſo w k- h- dženju na dobrym pucžu čzim wjetſchu wěſtoſč doſtawamy.

Pšches Jana pač ſ Ebóžnikej pšches to dońdžemy, ſo wón jako předač pokuty ſpōſnacže hrěchow wubudža.

Wón je přédowal w puſčzinje židowſkeho kraja: „Čzińče pokutu; pšchetož njebjeſte kraleſtvo je ſo pſchibližako“. Wón je ludej, kiž ſ njemu won džeſche, ſo by ſo wot njeho ſchcžicž dač, napſchecžiwowolač: „Wn jeſchčzerſka ſchlachta, ſchto je wam poſaſač, pſchichodnemu hněwu čeknyčž? Teho dla čzińče hódne plody pokuty!“ A je kóždemu wěrnoscž prajič; tež kralej Herodaſchkej wón jeho hrěch prijóđt dzeržeſche: „Tebi ſo njeſluſcha, ſwojeho bratra mandželſku mēčž.“

Tak je Jan rēcžal a ſkutkował a je čłowjekam žylu khutnoſč ſakonja pšchedbžeržal; pšchetož ſ temu tu ſakon je, ſpōſnacže hrěcha ſbudžowacž, a je tak ſakon naſch pēſton na Khrjſtuſa a pucžnik ſ Ebóžnikej.

Tajki Janowy ſkutk dokonjuje Bože ſłowo jako ſakon pšchezo hiſchče nad nami wſchěmi a praji kóždemu wot naſ, kiž njeprawdu čžini: to njeje prawje, ſo to čžiniſch; ſ tym wono ſwědomje wu- budža, kotrež w nim rjeknje: to njeje prawje, ſo ſym tajki, a pšchepadža ſo po tajkim duſcha do ſnutſkowneho njeměra, pſchi čžimž nihdy ſ lōſchtom a derjebhčžom hrěſchicž a ſlě čžinicž njemóže,

ale ma napominarja pſchi ſebi a žahadlo w ſebi, pšches čžož ſo čžinjenje njeprawdy ſhórſchi a hrěſchne žiwjenje ſkifali. Tež wu- budža Bóh huſto druhich čžłowjekow, pšchecželow a njepſchecželow, ſo bychu nam wěrnoscž prajili a ſo bychmy ſo pšches nich kēžbliwi ſčžinili na njedoſtatki ſwojeho žiwjenja a ſwojeje wutrobje. A hacž runje maju tucži druhdy wot Jana a jeho krutoſčze pšchecžiwow ſebi ſamemu mało na ſebi, dha jich tola Bóh nam napſchecžiwow ſa Janowy ſkutk trjeba, a mamy teho dla na wſchelake waſchnje předa- rja pokuty pſchi naſ, kotryž ſe ſwojim: to njeje prawje! naſ ſnje- mēruje a ſ roſpomnjecžu honi.

Dawamy ſebi tajke napominanja ſe wſchěm njeměrom, do ko- trehož naſ pšchepadžuje, lubicž a čžerpimy bolocžiwne ranjenja ſarēſowazeho njecža wěrnoscže, derje nam! Tajke rany wóđža ſ ſahojenju pšches Khrjſtuſa. Duž njelmitimy ſo Janowych po- kutnych přédowanjom; pšchetož žadny drugi pucž ſ ſbožu njeje, khiba pucž pokuty. Pšches pokutu ſ hnadže, pšches Jana ſ Ebóžni- kej — to je tón pucž, kotryž nam Bóh tež ſ tutym adventom poſaſuje. O derje, derje Tebi, mój luby ſerbſki čžitarjo, ſy-li ſ ſwojemu czaſnemu a wēčžnemu ſbožu tónle pucž naſtupil, ua kotrymž adventſta hwēſba duſche wóđži ſ Bethlehemſtemu žlobikej!

F.

S adventſkeje harſy.

Glōſ: Wulki profeta, ja ſ wutrobu žadam —.

Sedyn je ſ kralom, Immanuel knježi!
 Pšchecžiwni ržicže a roſčžekajče!
 Zion, kiž pšched nim na kolenach leži,
 Měj pač nětk wutrobne wōſchewjenje!
 Měr je nam wotkaſač, wjeſela na doſčž,
 Žiwjenje wēčžne a jandželow radoſčž.

Šſhly najſbóžniſche, kralowſke, kwaſne,
 S čžeſčženjom nětko tam poſbēhujče
 Žehnjatko naſche to ſwjate a kraſne,
 Wołajče hromadže: wón, wón to je!
 Hlaj, w tutej jaſnoſčži ſacžmja ſo kóny,
 A nohomaj jeho tu padaju tróny.

Šſhlyſchče, kač wołaja: mudroſčž, móž, kraſnoſčž,
 Khrwalbu, čžeſčž Bohu a jehnjecžu dam!
 Hdy bych tam tež byl, o wopuſchčž mje czaſnoſčž,
 Kōſpańče, ſwjajki, a puſchčžče mje tam!
 Wuſhlyſch mje, Knježe, ty luboſčž a ſtała!
 Wſchitko, ſchtož we mni je, khwalbu či dawa!

M. D.

Šchto hodowny ſchtom wucži?

Kotry ſchtom je najrjeńſchi? Tak bu raſ ſyła džečži pra- ſchana. Wſchelake ſchtomny ſo mjenowachu; jako pač jene džečžo wotmolwi: „hodowny ſchtom“, hnydom wſchē druhe pſchihłōſowachu: „haj, haj, hodowny ſchtom; to je najrjeńſchi ſchtom!“

Čžeho dla dyrbi hodowny ſchtom najrjeńſchi ſchtom byčž? Kač móžeſche ſo ſtačž, ſo je wón w naſchim ludu ſ tajkej čžečži pſchi- ſchol, tak ſo ſebi hodowny ſwjedžen bjeſ hodowneho ſchtomu wjažy myhlicž njemóžemy? Kač pſchidže, ſo wón ſ tajkej móžnej rēcžu ſ nam rēcžecž wē? —

Wón ſwój wjerſchł njebjeſam pſchiwobrocža. To wſchaf druhe ſchtomny w lēſu a ſahrodže tež čžinja; ale poſaſ, kotryž hodowny ſchtom dawa, je tola najlěpje roſhmicž. Čžim dale dele, čžim bóle ſo jeho halōſy roſſchěrjeju. Njeje to wobraſ Božeho

kralestwa, na semi pschezo dale ƚo roszchěrjaze ƚo? Pschiruna džě ƚo tež hewał njebieske kralestwo se shtomom, kotrehož hałosy ƚo nad zplěj semju rospšchesczeraju a w kotrychž dyrbja ptaczata pod njebieskami wobhydlenje namafacz. Tajki shtom dyrbi shtom žohnowanja bycz, a hałosy hodowneho shtoma wjedža wo tym powjedacz.

Seho hałosy ƚu se ƚwěczkami wobtyłane, kotrež ƚo hodowny ƚwjedžen pala. Njebieske kralestwo njeje możne bjes radoščje, radoščje njeje možna bjes blyščje a jašnosče, i kotrymajž ƚo ƚwětło, na kotrež ƚmy wschědnje pokasani, pschěšaha. Czěmnoščje a srudoba stej ƚo hromadu dacž dyrbjałoj, dofelž běščtej sbóžnosče a jašnosče wot wěcznosče w hromadze. Eswoje mjeno ma hodowny shtom wot teho, kotryž prajesche: „Sa ƚym ƚwětło ƚwěta!“ Kaž je pschezo hiščje mrołota na semi, hdžěž Rchrystuša nimaju, tak ƚryjesche priedy hacž w Rchrystušu ƚwětło ƚwěta shtadžesche, tołsta czma zplěj człowjestwo, a hubienstwo, pod kotrymž dyrbjachu człowje wutrobny sdychowacz, běsche jeno scžěh wotzusbnijenja wot ƚwětła. Nětko dyrbjesche ƚo nusy wobaracz. W czmowej nozy bu pomoznik narodženy; a kaž ƚo Božu nóz blyščjeza njebieska jašnosče sjiemi, tak chze tež hodowny shtom, wječor noweje Božeje nozy sašwěczeny, w lubosnej jašnosče sjeje.

Hdžěž pał ƚo ƚwětło wupłodža, tam sbudžuje ƚo tež czopłota, a czopłota wutrobny rěła lubosče. Wo lubosče ƚwědczi teho dla tež hodowny shtom, a we waschnju lubosče leži, so ƚo po jejnym wuleczu do wutrobny tež czopły došč saczumawch, dostatu lubosče dale wudželecž. „Taj je Bóh ƚwět lubowal, so je ƚwojeho Esyna do ƚwěta dal“, tak nam i hodowneho shtoma napschecziwo kłinczi. Rchudy a jako nahe džěczatko je Sbóžnik pschischol a ƚwoju niskosče wobkhowal hacž do ƚmjercze na sčhizu. Ale tak ƚmy my psches jeha lubosče wobohaczeni, kaž džě tež wschitke darn, wot człowisteje lubosče pod hodowny shtom kładžene, halje psches to, so je ƚwětło hodowneho shtoma wobšwěczuje a je tak i darom Božeho džěscza scžini, ƚwoju najrjeišču ƚwjeczišnu dostawaju!

Na hałosach hodowneho shtoma wišaju jabłuka, worjечи a druge płody, zokorowe tworj, hwědy a schleńczane kule. Płód sakasaneho shtoma pšnacža dobreho a sčeho běsche, kotryž přenjej człowjekaj w paradisu i ƚwojemu staženju jědžeshtaj. Płody hodowneho shtoma pał wobšwědczujaj, so je pocžerpiena shtoda sahojena. Róžde jabłuko, na nim wišaze, je kulojte kaž nascha semja a ma teho dla semju wosnamjenjecž, na kotrež je ƚo Sbóžnik narodžil. Zokorowe tworj chzedža prajicž: woptajče a hladajče, tak dobroczimy tón Rnjes a tak ƚłódka jeha hnada je! A čeho dla powišchamy worjечи na hodowny shtom? — Kaž i worjechow, do semje pokoženy, nowe žiwjenje wubijaj, nowe shtomy wurostu, tak tež dyrbimy my ƚo pschezo sašo i nowemu žiwjenju sbudžowacz dacž, w nowym žiwjenju shtodžicž, so mogli, hdžěž tež naš ras do semje položa, junu stannč i rjenišchemu byczu. Róžkate hwědy a schleńczane kule dopominaju naš na hwědy, kotrež w Božej nozy na njeju stejachu jako ƚwědy wěczneje lubosče Božeje, ƚo na křudu hrěschnu semju tak bohacze wulateje. Ale wschitko, wschitko dyrbjesche ƚo blyščje a sybolicž, kaž tehdy w přenjej hodownej nozy, tak dženska pschi nowym wróčenju hodowniczi, w ƚwětłe hodowneho shtoma. Ženotliwe hałosy a hałožki njebyrja ƚo wofamocžene saczumacz; wscho jenotliwe ma psches nadobne drohi, po kotrychž móže lubosče ƚwoje jašne pucze shtodžicž, sjenocžene bycz.

A tak dha njech lubosče hiščje to abo tamne i wudebjenju hodowneho shtoma pschidawa, jeno so ƚo nad hodownym shtomom Bože džěczó ƚame, nad hodownym wješelom hodowne sbože njesa- budže. So ƚo to stało njeby, je horka na hodownym shtomje wulka hwěda pschiczinjena, so by na tu hwědu dopominala, kotraž pobožnym mudrym i ranischedo kraja pucž i Bethlehemschemu

žłobitej pokasowasche; abo horkach stej jandžel, na tamneho Božeho pškla dopominazy, kotryž w ƚwjatej Božej nozy pobožnym pschirjam narod ƚlubjeneho Měšiasa pschirpowjedasche. A sčoncžnje chze čzi, kaž wješčel hodowneho shtoma, tež hiščje delny džěl jeha sčonka i sbudženju ƚkužicž. Čonšamy tčzi po swucženym waschnju w drjewjanym sčhizu, ƚhře drjemo w sčhim, kaž budžischede i njeho wurostko. S wěry do Rchrystušowego sčhiza dyrbi tebi wěra do Žesufowego sbóžneho naroda wuroščje a to žohnowanje wutħadžecž, kotrež chze čzi hodowny ƚwjedžen wobradžicž.

F.

Schto je wěra.

Chzeczeli to wjedžecž, lubi čžitarjo, dha dajče ƚebi jo wot mrežazeho Indijanarja prajicž. Wón běsche jara stary muž, pschi ƚamym 70 lět stary, kotryž běsche hiščje we ƚwojej starobje njerosom pschibóžstwa pšnał a do Žesufa wěricž nawuknył. Na praschenje mišjonara, hacž je na ƚmjercž pschihotowany, wotmolwi wón: „Sa stej psched njebieskimi durjemi a čžakam. S tutym ƚwětóm ƚym hotowy.“

„Ale njebojš ƚo“, ƚo mišjonar dale praschesche, „so tón Rnjes Žesuf tebe tola sčoncžnje njepšchimošnje? A schto potom?“

„Schto?“ sawoła stary a i młodoštnej mozu ƚo we ƚwojim kóžu pokony, „mje njepšchijecž? Sa budu jeha twjerdže džeržecž a njepuschječicž. Sdy by mje satorčicž chžyl, bych jeha nosy wpschijal a psched nim ležal, ale jeha njepuschječil. Sa budu jemu prajicž: Njejš ty do ƚwěta pschischol, mje wštacz a sbóžneho čžinicž? Na koho drugeho mohł ƚo spuschječecž, hacž na tebe? Hdžě dyrbjal ƚo wobrocžicž? Njejšym ja hrěschnik? A njejš ty Sbóžnik hrěschnikow? Ně, luby Sbóžniko, ja tebe njepuschječu. Ty dyrbiš mje sbóžneho čžinicž.“

Spróžny ƚo sašo lehnj a ruzy psches sčhiz na wutrobu pokožimšchi hiščje juntrócž praji: „Ně, ja tebe njepuschječu.“ To je wěra.

Wschelake i bliska a i daloka.

— Schtwórtk 7. dezembra dopołdnja w 10 hodž. wotně ƚo hłowna konferenza ƚerbskich ewangelskich duchownych w Macžicžnym Domje. Žeje pschedpnda, Rnjes farat Mrošal-Srodžischedžanski, w čžesčaznych ƚłowach na něhduschedo ƚobustawa konferenzy, njedawno semrjeteho i fararja dr. Rencza-Wjeleczanskeho spominasche. Konferenza wobšamkny, so ma ƚo pschidawł ludownych spěwom, kotrež maja ƚerbske spěwarischede w pschichodnym čžaku dostacz (po pschikładze němšich), i nakladom ƚerbskeje konferenzy wudacz. Sa sčerluschede móža ƚo tež druge wsacz, hacž ƚu w němšim pschidawku, jenož so ƚu rjane. Wjebele běsche sa konferenzy, so běsche petizija sakšich Sserbow, podpřšana wot wjazny hacž 9000 Sserbow, kotraž bě na to wotmžlena, so by ƚo synoda sa sakhowanje ƚwjedženja 3 kralow, jako wofebity ƚwjedžen, wot wšchnosče sčhitany, wuprajila, na synodze i wuspěchom křonowana byla. Njech ƚerbski lud ƚwoju džakownosče sa to tež w prawej darniwoščzi pschi kolekče na sčjoch kralow sa pohanow wopokasa! — Sserbska konferenza, podlějšchenje pacžerischede wuczby i roswucženju naschede młodžiny sa wulžny nusne spšnawšchi, jenotliwym duchownym nakładze, so bychu ƚebi rospominali, tak bychu w ƚwojej wofadze mogli na najlěpje w pschichodnej sčmje pacžerischede wuczbu sa dwaj lětnikaj (7. a 8. sčulste lět) pschewjesč. — Sserbska biblija a ƚerbski nowy satoš stej ƚo po wobšamknenju pokłednjeje konferenzy wo wjele potuńšchilaj, tak so sakške hłowne biblischede towarštwó wjele wopora na tutej knišy waži. Njech ƚo teho dla tež wot lubych Sserbow prawje bohacze kupujetej, ƚnawo hižo jako Wóžobžěscžowy dar abo jako dar te konfirmaziji. — Mišjoniski ƚwjedžen wotněje ƚo w pschichodnym lěcže w Michalskej wofadze w Budyščinje, ƚwjedžen sa snuškowne mišjonštwó nadžijomnje w Nješwacžidle. — Kaž bě ƚo konferenza i modlitwu sapočala, tak tež ƚo i modlitwu sčoncži. Njech Bóh tón Rnjes wobšamknenjam konferenzy tež spšchne wuwjedženje a bohate žohnowanje da!